

Glasnik Kluba brđana Feniks

0 kn Hrvatska ✨ 0 € Europska unija ✨ 0 £ Velika Britanija ✨ 0 \$ SAD ✨ a i drugdje je besplatno

Nakon pune dvije godine, ipak, novi broj! Sedamnaesti! Da nije bilo Grge, eh, ne bi ga bilo još barem dvije godine. Nekoliko autora, i što je još važnije, nekoliko novih. Iz zbite zbirke događanja, maleni odabir na narednim stranicama, Krupa i Krnjeza, jedrenje nakon dug stanke, zimski manevar i dakako, popis svega, da ostane zabilježeno. Mali foto album za one zaboravne.

Mali Manifesto o Našem Prijateljstvu

Ova mala unutarnja refleksija bi trebala biti podsjetnik i apel, prvo samom sebi a onda svima nama. Svakako bih želio izbjeći zamku patetičnosti mada je ona neizbježno prisutna.

Naše Prijateljstvo nije neki zahtjevni cvijet u lončarici kojemu je potrebno redovno zalijevanje i puno svakodnevnih pažnja. Više mi to liči na neki kaktus koji opstoji usprkos povremenim sušama, a potrebno mu je samo malo obzira, kap vode, te mrvu ljubavi, tu i tamo.

U našem društvu, netko je veći a neko manji kohezivni faktor, ali sve nas drži jaka centripetalna sila Prijateljstva koje traje. I svatko od nas je u pravu, i svatko od nas je u krivu, ovisno o trenutku i kutu gledanja.

Periodički iskusimo vrijeme povišenih emocija zbog nerazumijevanja i netolerancije ili možda neznanja. Ali sve prolazi, pa prođu i te nevere a vrijeme koje teče nekako sve postavi na svoje odgovarajuće mjesto. Istina bog postaje grintaviji, netrpeljivi i ranjiviji ali još uvijek smo usidreni desetljećima provjerenim i dokazanim Prijateljstvom.

Svidjelo se to nama ili ne, dobro smo već prevalili polovinu našeg životnog puta, i zato neka nam preostalo vrijeme na ovom planetu ima dobru zajedničku kvalitetu. To vrijeme nam postaje dragocjeno i zato valja zanemariti ego i sujetu kad se pojave. Doista je beskorisno trošiti energiju na to. Dijelimo mnoge uspomene ali uspomene još uvijek i stvaramo, pa zato učinimo sve da taj proces i dalje traje.

Potrudimo se iskreno svi skupa da i dalje budemo zajedno, jer apsolutno svatko od nas je bitan u našem Prijateljstvu.

Grga

Damak, Nepal, 24 studenog 2016.

Dogodilo se od zadnjeg broja Glasnika

- Gorski Kotar, Lazica, 02.02.-04.02.2018. (Tino, Dugi, Darac, Joža, Grga, Toni, Matija, Maro)
- Divlja Baranja, Zagreb 20.01.2018 (Tino, Sanja, Boronjek, Sanja, Žila, Danko, Mrga, Darac, Grga, Toni, Dugi, Čarli)
- Nova Godina u Rovinju (Grga, Darac, Sanja, Tino, Sanja, Toni + Buba)

2017

- Kupa Pribanjci Nov 2018. (Čarli, Tino, Grga i par domorodaca)
- Jedrenje (Joža party), 12.10.-15.10.2017. (Split, Hvar, Vis, Brač) (Joža, Darac, Tino, Danko, Grga, Boronjek)
- Rovinj, morski susreti, 07.08.-10.08.2017. (Tino, Sanja, Čarli, Darac, Toni, Sanja + džukac)
- Samoborsko gorje, Dankova zabavica, 22.07.2017. (Danko, Maja, Čarli, Tino, Sanja, Boronjek, Toni, Sanja, Darac, Robert, Anita + džukac)
- Kupa-Pribanjci, zabavica, 15.07.2017. (Čarli, Boronjek, Sanja, Tino, Sanja, Toni + džukac)
- Kazalište Exit (Moruzgva), "Kakav život", 11.07.2017. (Sanja, Tino, Sanja, Toni)
- Zrmanja, Krupa, Krnjeza, bivak, 01.07.-02.07.2017. (Dugi, Tino, Darac)
- Kupa, Pribanjci, radna akcija, 24.06.2017. (Čarli, Tino, Sanja, Toni, Sanja + Buba)
- Kanjon Sušice (Žumberak, bivak), 02.06.-04.06.2017. (2 potoka 1 otok, Sošice, Radatovići, Sekulići, kanjon Sušice, Vrabac, Žumberački raj) (Dugi, Tino, Darac, Sanja, Toni + Buba)
- Kupa, Pribanjci, radna akcija, 27.05.2017. (Čarli, Boronjek, Sanja, Toni + Buba)
- Žumberak, travanjska zabava u svibnju 13.-14.05.2017 (Sanja, Tino, Žila, Darac, Čarli, Dugi, Dijana, Robert, Anita, Danko, Tomas, Crni, Sanja, Toni + pesi Buba, Šnala, K + slučajne gošće)
- Simultana radna akcija na Kupi (Čarli, Boronjek) i Žumberku (Tino, Sanja, Darac, Toni, Sanja + John Johny, Buba), 01.04.2017.
- Predstava "Dame biraju", Kazalište Vidra, 18.02.2017. (Sanja, Tino, Dugi, Dijana, Sanja, Toni)
- Gorski Kotar, 03.02.-05.02.2017., Brod Moravice, Lazica-Okrugljak-Orlove stijene, Vrbovsko-Kamačnik (Darac, Joža, Tino, Dugi + 04.02.-05.02. Sanja i Toni)
- Darac Party, 27.01.2017. (Mr Q) (Darac, Anela, Amela, Doško, Nataša, Sanja, Tino, Sanja, Toni, Karli, Dugi, Boronjek, Danac, Robert B.)
- Jedan jako plodan petak, 20.01.2017. (Tituš) (Črni, Mrga, Doško, Tom, Boro-

njek, Danko, Tino, Darac, Dugi, Toni, ...)

2016

- Tituš, Boronjski i društvo 02.12.2016. (Robert, Boronjek, Tom, Danko, Darac, Tinča, Toni, Čarli)
- Skupština kluba (9. udruga, 35. u nizu, 43. godina rada), 22.11.2016., Porta, Zagreb (Čarli, Tino, Darac, Danko, Sanja, Toni, Dugi, telefonom Mrga i Joža)
- Posjet Mirogoju (Vrabac, Monca), 24.10.2016. (Čarli, Tom, Žila, Mrga, Sanja, Toni)
- Dugi 50+ zabavica, 14.10.2014., Porta, Zagreb (Dugi, Sanja, Tino ćopavi, Danko šepavi, Boronjek, Čarli, Sanja, Robert, Darac, Doško, Mrga, Tom, Toni)
- Zrinščina, 10. rujna 2016., Robertova zabava (Robert, Anita, Tomica, Lidija, Sanja, Toni, Tino, Čarli + Šnala, Buba)
- Velebit, Bunovac-Vaganski vrh, 2-4 rujna 2016. (dodatne foto by Darac i by Robert) (Darac, Tino, Robert, Dugi, Toni)
- Slavonija 26.-28. kolovoza 2016. (Erdu, Vučedol, Vukovar, Osijek, Đakovo, Jasevac) (Čarli, Lela, Sanja, Tino, Darac, Sanja, Toni)
- VVV sa svitom u posjeti Rovinju, 7-10. 08. 2016. (Čarli, Tino, Sanja, Toni, Sanja)
- Kupa Pribanjci, 10.07.2016., malo hedonizma (Čarli, Boronjek, Dugi, Tino)
- Party Veleposlanika za Južnu polutku, Žumberak, 2. srpnja 2016. (Bato, Vesna, Tino, Sanja, Čarli, Darac, Žila, Danko, Sanja, Toni + Buba i Jonn Jonny)
- Kupa Pribanjci, 25.06.2016. (Čarli, Sanja, Tino, Žila, Sanja, Toni + Buba, Džon Džoni)
- Travanjska zabavica, 23.04.2016., Žumberak (Tino, Sanja, Čarli, Darac, Moira, Dugi, Žila, Sanja, Toni + Buba)
- Kubizmo svirka, petak u Bugi baru, 11.03.2016. (Tino, Robert, Tomica, Dugi, Toni, Darac, Danko, Doško)

distance doista teško prizvati misli i osjećaje koji su se vrtjeli ovom ostarjelom glavom prije više od pola godine. Osim onih općih mjesta poput ljepote prirode, fizičkog napora, dobre hrane i pijanstva, ajd' dobro, polupijanstava. I naravno srebrne žlunde od mlitavog šatora koji je u svojoj nakaradi dobro narušila naše samopouzdanje vrsnih bivših izviđača koji su u svojim najboljim danima dizali šatore u ciglih 2 minute i to tako da si na njegove zategnute rubove moga porezati... ma znate već što. Jebote. A tek kad smo shvatili da se to mlitavo govno vidi skoro s one zmijolike ceste Gračac – Obrovac. Sramota! Jebote!

Zapravo sam htjeo o nečemu drugom. Jeste li primijetili kako se s povećanjem surovosti prirode i okoliša u kojem ljudi obitavaju povećava i surovost naziva? Pazite samo na ova imena: KRupa, KRNJeZa, ZrmaNJa, za razliku od recimo Papuka, Ivančice, Omanovca. Zanimljivo, ne?

A da još vidite kakve taj surovi okoliš ljude proizvodi. U samo nekoliko minuta razgovora s lokalcima shvatite da imate posla s osobama kostiju i mesa tvrdih poput kamena koji ih okružuje. Samo će vješto oko iskusnog promatrača u sitnim i trenutnim pogledima prema, što ja znam, svojoj babi (ženi) ili đedu (mužu) a da ne kažem unucima primijetiti onu finu nit duše skrivene iza debelog kamenog oklopa koja se poput najfinije svile omata oko ljudskog srca i da, nije za svakodnevnu i opću upotrebu.

Ono što je činjenica da se u razgovoru s tim ljudima osjećaš dobro, nekako zadovoljno. Uostalom taj obrazac je vidljiv u svemu što je ljudska ruka izgradila u tim krajevima.

KRUPA – KRNJEZA - ZRMANJA

01.07.-02.07.2017. Dugi, Tino, Darac

Moram priznati da mi je s ove vremenske

Manastir Krupa je golemo zdanje sazdan od kamenih blokova zavidne debljine i fine grubosti. Sva su teška i masivna vrata sigurno i neprobojno zaključana. Da bi čovjek ušao mora proći strogu i sumnjičavu provjeru samoproglašene čuvarice manastira koja svojim pitanjima ali puno više prodornim pogledom poput rengena probija iluziju kože i vidi točan sastav kostiju i duše ti. Konačno, nakon poduzetog vremena, procjenjuje da si zadovoljio i da možeš u (naravno) njenoj budnoj pratnji zaviriti u mekani trbuh unutrašnjost manastira.

Još jedan put me ja fasciniralo koliko je ljudska duša, toliko gruba prema van i prema drugom i drugačijem spremna potrošiti i zadnji gram vlastitosti ne bi li u dubokoj kamenoj utro-

bi stvorila takvu ljepotu i sklad. Dakle u samom srcu grube kamene utvrde nalazi se skladan zeleni vrt sa brižno njegovanim zelenilom koje okružuje omanju ljupku fontanu čija je zadaća da nesnošljivu vrućinu ljeta svede na podnošljivost. Besprijekorni kameni puteljci vode prema crkvi koja se ipak nalazi na rubnom dijelu manastira da ne bi narušavala spokoj zelene oaze. Dakle srce manastira je ozelenjena fontana, crkva je samo dio zaštitnog bedema. Ali kakvog bedema. Koliko se u tih nekoliko desetina kvadrata može iščitati povijesti ljudi koji su nastanjivali ove, od života isušene krajeve do krajnje izdržljivosti koju im je na jedvite jade osigurala kraćušna rijeka Krupa. Koliko je stotina godina ljudske borbe, patnje i lju-

bavi upisano i uklesano u tih nekoliko desetaka kvadrata crkve. Od oronulih freski naslikanih prije pet stotina godina do skromnih drvenih vrata koja su donirali neki nepoznati i očito ne baš bogati Silva i Nebojša. Koliko odricanja i vjere u nešto samo zato da bi neka buduća pokoljenja prošetala prostorima prošlosti i makar samo na tren zavirila u intimu života onih koji su nam nešto htjeli reći. Poručiti. Nijemo i bez riječi. Vrijeme im je zatvorilo usta, a britki vjetrovi prošlosti poodavno raznijeli njihov smisao do današnje nerazumljivosti. Ostale su eto samo po neka oronula freska i skromna drvena vrata da ti nijemim šaputanjem probaju uprizoriti svu ljepotu ljudske veličine maloga čovjeka.

Na izlasku iz manastira dočekala me je, po vrućem asfaltu, izvaljena mačka ne dajući ničim do znanja da ozbiljno shvaća moju prisutnost. Nebitna jedinka. Korisnik. Nikako tvorac.

Mislim da bi svaki od preostale dvojice sudionika ovog čarobnog izleta mogao posvjedočiti o teškoćama probitka te kamene utvrde ljudi ne bi li se nakon poduzetog vremena otvorili i prosuli pred nas svu ljepotu njih samih kakvi stvarno jesu. Koštalo nas je to možda i kojeg piva previše. Janjetini usprkos.

Kojih dva tri kilometra nizvodno od manastira postojano vijuga most nazvan po nekom nepoznatom Kudi koji je po legendi napravio isti ne bi li mogao prići svojoj voljenoj. Legenda, naravno kao svaka legenda preuveličava stvari ali ipak krijući u sebi onaj osnovni nukleus i trun istine.

Vrijedni neimar se nije koristio surovom silom ne bi li prirodu ukrotio i prilagodio svojim potrebama poput današnjih građevina pravljernih plitkom i brzopletom potrebom. Mudro je koristio svaki nosivi dio slapišta za oslonac a lukove pravio tamo gdje bi bijesna voda mogla napraviti pozamašnu štetu, dajući joj prostor i mjesto za otpust bijesnih joj grijeha. Proizvod je prekrasna šetnica koja ti ostavlja dojam da zapravo šetaš po vodi, povremeno razbijajući monotoniju hoda blagim lukovima iznad pjenušavih slapića koji te zavodljivo prizivaju na ispiranje prašine i nečiste savjesti.

Kažu neki razumni ljudi da je most ipak sagrađen ne bi li povezo dva sela iz potrebe pukog trgovanja no nekako se ne mogu oteti od dojma da je za izradu ovakve ljepote ipak bila potrebna ljubav.

E sad, koliko god se ova priča trudila uveličati ljude i njihov doprinos vlastitom osjećaju veličine i važnosti, sve to nekako izbljedi i usitni se pred onim što ti je priroda u svojoj dugovječnoj magiji spremna prikazati. Svaki naš

trud mjerimo u tisućljetnim vrijednostima što su zapravo treptaji oka u prirodnim mjerilima koja sve radi u milijun ljetnim omjerima. Polako i postojano. Kap po kap. Tvoreći prizore takove ljepote da ljudskom umu ne preostaje ništa drugo no da mu postanu inspiracija.

Doduše ovaj neimar je koristio sve sile koje mu stoje na raspolaganju, kako one mirne i puzlaste poput slaganja i sklapanja sitnih molekula sedrenog kamena do onih surovo des-

truktivnih; vode, vjetra, potresa i vatre ne bi li stvorio impresivne nepokretne i mobilne skulpture u kamenu, vodi, šumi pa i travi. Uspije li čovjek prespojiti pojedine sklopke u mozgu lako se nađe u ogromnoj dvorani muzeja prirodnih figura od čijih vizura pomalo otupe sva ostala osjetila: gladi, boli, žeđi i umora. Kročiš nekakvim svijetom ni na nebu ni na zemlji, bez zvuka. Rade ti samo vid i miris.

Opojna je ta stara kurva sirenskog zova. Buđenje iz tog sna je često bolno i naporno,

kada se vrte zanemarena čula i osjeti. A uvijek se vrte. Snažno i opako. Glad, žeđ, umor, skinu šešir blago se naklone i zlobnim osmjehom te toliko ošinu da moraš sjesti i riješiti im potrebu.

Zapravo tada ti postaje kristalno jasno zašto ljudi ovih krajeva grade kamene bedeme oko vlastitosti zaokupljajući um teškim radom, slatkim veseljima unutar vlastite obitelji i naravno rakijom, ne bi li spriječili opojnu prirodu da ih izludi i pretvori u još jednu skulpturu vlastite galerije sjećanja. Onu toplu iskru u dubokoj utrobi utvrde ipak čuvaju za sebe i one rijetke svoje.

Shvatili su oni prirodu. Davno. A shvatila je i ona njih. Još davnije.

Sklad.

Tako teško shvatljiv nama urbanim jedinkama bez bedema oko vlastite duše no zato srca tvrdog i sve tvrđeg koje ušuškano u osjećaju vlastite veličine destruktivno krči sve pred sobom i naravno, u svojoj bahatosti, ne primjećuje blagi zloradi osmijeh u kutovima usana prirode koja se lijevom rukom već primila za šešir.

Do naklona. Pa što bude.

Darac

Ponovo na jedra!

Sredina je veljače 2018. i prošlo je ravno četiri mjeseca od našeg zadnjeg jedrenja, ali još mi je drago i toplo oko srca glede tog sjajnog produženog vikenda. Hombre, pa bijaše to

ravno desetljeće od mog prethodnog jedrenja sa ekipom.

Na brodu smo imena Gin Tonic. Kao prvo, barba Joža je sa nama, znači odlično je, sigurno je, i majstorski je. Kao drugo, Boronjsky je po prvi put sa ekipom na nekom višednevnom događanju i to je sjajno jer tko ima volje i želje da sve pomno, pažljivo i disciplinirano bilježi na smartphone-u. Mnoštvo je fotki Boronjsky uslikao, a skoro svaku snimku sam mu sabotirao glasno oponašajući Miu Oremović: „Sve si upropastiooooo, (Franjo)...“ iz filma „Tko pjeva zlo ne misli“. Sa nama je i moj idol Danko, a on je tako pouzdano glagoljiv kako pravi erudita i mora biti, a pri tome je još tako divno obao i zaokružen te nikako ne mogu odoliti a da ga tu i tamo ne pipkam ili makar ovlaš do-dirnem. Još skupa i dijelimo kabinu i di ćeš veće radosti. Ne mislim da su Tino i Darac manje važni članovi posade, dapače. Kako a ne uživati u opuštenu nasmijanoj faci Tineka sa lagano ne fokusiranim pogledom koji je produkt mnogobrojno isisanih konzervi piva u relativno kratkom vremenu plovidbe prvog popodneva. Nisam siguran dali se čuje štucanje. Kod Daraca, na primjer, ta kvantiteta potiče strasne ras-

prave i njegov beskonačni užitek slušanja muzike i to na najjače. Drage volje kuham za tako unikatno probranu ekipu.

Malo je preostalo uvala gdje se može slobodno usidriti, jer posvuda su prisutne bove pod koncesijom, a to kvari dojam i prazni brodsku blagajnu. Prvu večer, u mrklom mraku, ravnajući se po GPSu pronašli smo valjda jedinu uvalu u okolici Starog Grada na otoku Hvaru gdje smo se mogli sigurno i đaba usidriti. Sljedeću večer u Komiži, na Visu, Tino je imao gnjevnu raspravu sa lokalnim momkom koji nam je objašnjavao koliko moramo biti udaljeni od preskupe bove ako se želimo besplatno usidriti. Te noći se bura žestoko valjala sa brda iznad Komiže i u sitne sate smo morali presidravati jer smo se isuviše približili obali. Još podosta puta te noći nas je budio alarm GPSa upozoravajući na blizinu obale. A treća noć je bila baš kako treba u divnoj uvali na Paklinskim Otocima.

Petak je drugi dan jedrenja, vjetar je povoljan te do izražaja dolazi talent i znanje od Jože da poštima svako jedro kako valja. Jedri se božanstveno i solidno brzo, a Tino za kormilom ima trajni osmijeh. Sunčano je ali friško, te dobro obučeni guštamo jedreći prema Visu a zatim uz njegovu južnu stranu do Stinive i dalje do Komiže. Živi se za takve momente sreće i radosti, a Boronjsky sve to neumorno ovjekovječuje...

Vrijeme nas je poslužilo, jedrilo se dosta a bogumi i malo prošetalo po Paklinskim Otocima. Tino, Danko i Boronjsky su se par puta okupali u ta tri i pol dana dok ostala polovica posade baš i nije bila tome sklona. Smije-

ha nam nikad nije nedostajalo, ali moram izdvojiti moment kad je Danko uskočio u brod iz mora u divnoj uvali nedaleko od Stomorske. Potrajao je trenutak ili dva dok nismo uočili oveći crni trp (kacamarin) koji mu je nehajno i opušteno visio iz kupaćih gaća prema lijevom koljenu. Ima i fotka, a vrijedna je gledanja da se pokuša dočarati koliko smo urlali od smijeha.

I dok razmišljam kako je istinita ona engleska izreka: „Ploviti se mora“, pada mi na pamet pjesma Ivana Slamniga - „Barbara“:

Barbara bješe bijela boka
Barbara bješe čvrsta, široka
Barbara bješe naša dika
Barbara, Barbara, lijepa ko slika.

Kad si je vidio, gospe draga,
kako je stasita sprijeda i straga,
srce se strese ko val na žalu
ko štandarac lagan na maestralu.

To je lađa što rijetko se rađa
to je prova staroga kova,
to je krma što sitno se drma
kad vješto promiče između molova
ko mlada krčmarica između stolova

(Ah, barba, barba, gdje nam je Barbara
Modro, i bijelo i crno farbana!)

Je l' danas u brodova takav stas,
ima l' još ljudi poput nas,
ima l' još mora, ima l' zemalja,

ima l' još vina, koje valja?

U kakvim olujama imadoh sreću!
Na kakvim sam munjama palio svijeću!

Koliko puta rekoh na siki:
"Kupit ću sviću svetom Niki
ako se spasimo Barbara i ja,
e tutti quanti in compagnia."

Kakvo sve more vidjeh daleko!
Bilo je jedno bijelo ko mlijeko,
morske smo krave muzli jutrom,
uvečer - bijeli kruh sa putrom.

A žuto more žuto ko limun!
Odonda sam za skorbut imun.
Bijela jedra i bijela bedra,
svoje glava Barbara, Barbara dobra,
spora ko kornjača, spora ko kobra,
nijedan brod nije joj rod!

More je tamnocrvene boje,
stari mornari na palubi stoje.
"Parone, dobar odabraste pravac,
more je gusti stari plavac."
"Još jedan kablčić nek prođe kroz stroj
provjere radi" - nalog je moj.

"Barbaro brodi, more nam godi,
nijedna stvar nije ti par."
I tako Barbara sve dalja i dalja,
crvenim morem se pospano valja
e il naufragar m'è dolce in questo mar.

Gorski Kotar, Lazica

Zimski manevar 02.02.-04.02.2018.
Tino, Dugi, Darac, Joža, Grga, Toni, Matija,
Maro

Priča 1.

"Koji mi je ovo k.... trebao?" - mislim si
stojeći u metar snijega i zakopčavajući šlic
negdje između Delača i Gornjih Kutu oko 3 ujutro.

"Tko će se sad zaspati u onom frizeru od
skloništa. Mislim, tko uopće sagradi sklonište
koje između grijane sobe ima hodnik tako da je
šansa da promrzneš odokativno barem 75%."

To su prve misli koje mi padnu na pamet
kada se sjetim svog prvog zimskog manevara.

Nakon toga uslijede ipak one malo lijepše -
od dobre pljuge do dobre cuge, od dobre

zajebancije do nostalgije za nekim jednostavnijim
vremenima.

J....., očito nisam avanturist koji bi volio
biti.

Možda su ipak uvjeti bili nešto ekstremniji
od mojih avanturističkih hlača koje sam ponosno
kupio imajući na umu buduća tumaranja po
prirodi.

J....., očito moram raditi na tome.

No, isplati se. Priroda te doista ostavi bez
daha. Ne moraš sanjati o dalekim zemljama i
mamuzama od zlata. Voziš sat i pol od Zagreba
u bilo kojem smjeru i mijenja se klima, kra-
jolik i karakteri.

Jedino mi pred sam kraj manevra, sluša-
jući note Miše Kovača na Ravnoj Gori, nije bilo
jasno Kako smo se vozili šest sati, umjesto tri
sata? Kako smo se uspjeli izgubiti barem pet
puta? Kako smo uspjeli polomiti zimske lance i
kako smo uspjeli otići desno kad je sklonište
očito bilo lijevo?

Pa zar nisam bio okružen okorjelim brđ-
nima s četrdeset + godina ispod remena?

Dobro, možda je to bilo i zbog Pitingera.

Dobro, sigurno je bilo i zbog Pitingera.

Vidimo se drugom prilikom!

Avanturist koji možda to ipak nije.

Maro

Priča 2

LIJEVO! NE! DESNOOO!!

Tako vam se otprilike razvija razgovor u ponoć sudnjeg snježnog dana kada je mećava odlučila da te noći snijeg ne padne zato da otkrije zvjerski trag već zato da sakrije put do spasonosnog skloništa.

Nekako ti u tim ponoćnim uvjetima, dok te slatke pahulje blago i uporno zatrpavaju a svaka ti bjelinom zatrpana krošnja bora djeluje kao krov utočišta, bljesne inače tako teško dohvatljivi snop razuma kada, u tim parasekundama, shvatiš svu ispraznost svog tog političkog gnoja koji se svojom upornom i konstatnom potrebom isticanja vlastitog ega preljeva i uvlači u svaku poru naše svijesti i izranja iz gotovo svakog DNK taman i zadnje vlasi s plješivog tjemena. Ohrabrujuće je za ljudski rod sa

kakvom se lakoćom ta njihova ponosna podjela na ljevicu i desnicu pretvara u smradni i besmisleni prah u odnosu na samo jednu običnu ponoćnu odluku dali krenuti lijevo ili krenuti desno.

Kojim putem krenuti u bijelom mraku šumarka koji krije snijegom sakriveno utočište. Jedna od odluka je zasigurno kriva. Jedna od odluka, u dramatičnijim situacijama (u kojoj se mi srećom nismo našli), može te odvesti tamo i u smrt. Jedna od tih odluka je krucijalna. Što je kod njih (političara) krucijalno? Za tebe. Za tvoju odluku. Za tvoju pamet. Za tvoj razum.

Što je kod njih krucijalno?

Za tebe, ništa. Za njih i njihov svijet s madracima punim love, sve. Toliko. Nemam namjeru gnojiti vlastitu pamet i površinu ovog papira slovima a pogotovo mislim a pogotovo mislim a tim spodobama.

Dakle, lijevo ili desno. Kamo? Jedina ti je sidrena osnova rezervoar sjećanja na kojem možeš (ali samo eventualno) bazirati ispravnu odluku. Problem nastaje onog

trenutka kad se ukaže prijatelj čiji je rezervoar malo drugačijeg oblika i obima a bogami činega i drugačija sječnja. Usmjerena, recimo lijevo. EEEto raskola. Poput dvije ruke koje svaka vuku na svoju stranu malim prstom onu čuvenu pileću kost u nadi da će onom drugom puknuti njegov krak. Ruke su tvrdoglave i uporne svaka vođena dubokom spoznajom vlastitog sjećanja, dočim kost u svom jadu ipak puca i svaki krak kreće za sudbinom malog prsta koji ju je zapravo slomio. I tako krene lutanje dvaju krakova u crnoj noći prepunoj snijega i potraje taman toliko koliko treba koštanim krakovima da razumom ne savladaju ambicije sjećanjem obuzetih prstiju i odvuku, srećom, sve žive i zdrave kosti sudionike ove tragikomedije u sigurnost skloništa broj 2 koje se zavodljivim i sigurnim smješkom nudilo od prvog trena ove (po)noćne avanture.

Ono što zapravo fascinira je ta duboka i (vrag zna kada) ukorijenjena uvjerenost u ispravnost vlastite odluke. Taman ona bila i pogrešna. Ah, ta ljepota općeljudske entropije duše. Ta predivna opskurnost u oprečnosti sukoba razuma i uvjerenja.

Razum je taj koji te ostavlja na pustopoljini života u stanju ('ajd' dobro) života. Uvjerenje je to koje te kreće naprijed i (kad uspije (prevagne)) pretvara pustopoljinu u plodnu „poljinu“. Pretvarajući (opet onaj isti) život svakim sljedećim uspjehom u zeru prihvatljivije obitavalište. I tako stalno. Uporno i nesmiljeno. Tisućljećima. Opet i opet.

Kolika je žrtva prinesena na oltar takvog pristupa? Velika. Zasigurno ogromna. No ima li za ljudski rod drugog puta?

Ajmo se zaigrati pa uplesti maštu u stvarni svijet i postaviti ga na trenutak u sigurne skute razuma.

Zamislimo skupinu ljudi u situaciji preživljavanja na recimo ekstremnoj hladnoći. Što im razum nalaže? Ne talasaj. Drži se sigurne topline skloništa pa dok traje. Ne mrdaj.

Vrijeme prolazi, hrane biva sve manje. Drva sve manje. Topline sve manje. Punog želudca sve manje. Potiho i u miru zime nerazum svojim putenim zovom neprimjetno uvlači ljudske postupke u zonu drame dovodeći nevine aktere do nesvjesnog stanja proždiranja vlastite podlaktice u krvavoj orgiji utaživanja iskonske gladi.

Koju tisuću godina kasnije oveća skupina ljudi blagim se lažima (jer samo takove razum podnosi) satjerava, poput ovaca u betonske „torove“ grubih zidova i prilično sumnjivih tuševa nabili saprali (kažu čuvari) prijavštinu poniženja koju su preživjeli (ne svi) u stočnim vagonima najnižeg razreda čak i za ovčje standarde. Kaže razum, dobro je. Uglavnom smo živi. Ne može gore. Doduše ovi betonski sarkofazi

imaju pomalo čudan miris po ustajalom mesu a bogami i te ogrebotine po zidovima ne djeluju utješno. Zacijelo su nastale u trudu čuvara da što bolje dezinficiraju kupaonicu za nas koji slijedimo. I tako koji sat kasnije oveća skupina razumnih ljudi pretvara se u ozbiljan problem čuvarima kako se naime riješiti ove gomile bespotrebnog mesa nebi li se ipak sakrila konačna cifra vlastite umne devijacije. Suha tehnička povijest kaže da su to ispočetka rješavali spaljujući meso leševa njihovom vlastitom masnoćom no to se izgleda pokazalo tehnološki nedostatno stoga je genijalni um zločina smislilo preteču suvremenih krematorija koji su danas (na vrhuncu bahatosti ljudskog zaborava) simbol elegancije u biznisu zvanom pokop.

Nebi li u tim trenutcima apsolutne vladavine razuma bilo zgodno da se u juhu života (i smrti) prisoli makar mrva uvjerenja da je to sve pogrešno? Nebi li bilo ipak malkoc bolje da se nas 100 tisuća pobunimo i zavravimo šijom o-noj nekolicini čuvara koji doduše drže puške i izvjesno je da će poneko od nas i poginuti. No tko? Zašto baš ja? I tako eto nas svih 100 tisuća u betonskom grobu u nadi da će onaj „zagrob“ i njegov eventualni život doći ipak malo kasnije. Minut. Makar i samo minut kasnije. Ma šta minut! Sekund!! Makar i samo sekund kasnije!! I tako do trena dok se ne suočiš sa slikom konačnosti u vidu vlastitih noktiju na grubim betonskim zidovima komore za „tuširanje“. Grebu li grebu.

Uvjerjenje!

Uvjerjenje je to koje natjera jednog rogo-

batnog i u suštini lošeg čovjeka da utjera u smrt nekoliko tisuća britanskih vojnika, na rubu nekog nebitnog sela, nebi li kupio vrijeme da spasi 300 tisuća ostalih vojnika na plažama Dunkirka.

Uvjerjenje!

Uvjerjenje je to koje će upogoniti razum barem jednog čovjeka u grupi promrzlih ljudi i uliti im snagu jednim odmjerenim udarcem noge u guzicu razuma nebi li ih natjerao da upregnu snagu volje i stave taj razuma u promrzli đep čekanja na bolja vremena kada opet bude potreban.

Kada nam je zapravo najbolje? Onda kada ljudsko biće i to u masovnim razmjerima uspostavi balans između razuma i uvjerenja i pusti im da se dogovore tko će u određenom trenutku odnijeti prevagu ili možda ipak bolje da ovaj put prevagu svedu na „vagu“ i zajednički odguraju kamen uzbrdo do cilja bez potrebe za žrtvom drobljenja vlastitih kostiju od istoga a sve uslijed obmane sujete (svakog od njih ponaosob) koja se, s kurvanjskim smiješkom, zavjetovala da ga može odgurati i sama.

Tada, i samo tada se rješavaju problemi globalno. Tada i samo tada se ne kaješ što si rađao djecu koju neminovno guraš u sunovrat ljudskog poraza uslijed vlastitih (loših) odluka. Tada i samo tada možeš nakon napornog odlaska na pogrešnu stranu i još napornijeg povratka sa iste pogledati prijatelja u oči i reći: jebiga buraz fulao sam, imao si pravo. Idemo lijevo. Tada i samo tada si biće vrijedno boravka u ovom svemiru. Tada i samo tada. Inače...

Samo je blagi trzaj glave dovoljan da te isuše iz korica misli i da ti se fokus vrati na ljude koji te okružuju u tom trenutku. Odmah shvatiš da si u trenutku ljudske radosti. U momentu kada se ljudi od srca i iz dubine nevine duše smiju svemu i svačemu. Kada se iskreno vesele sutrašnjim snježnim prizorima bjelinom okovanog Gorskog Kotara. Kada, što ja znam, recimo, svo svoje kulinarsko umijeće upregnu nebi li izmamili zadovoljno i slasno gundanje ostalih kritički i kulinarski samosvjesnih umova. To su mi možda i najljepši trenutci zajedničkog života s ljudima. Trenutci kad se kao malo dijete s punim povjerenjem u one koji te okružuju, možeš ušuškati u toplini paperja ljudske dobrote.

Mislim da je (barem trenutno) u svoj snazi moderne fizike nemoguće pronaći silu koja bi bila u stanju rashladiti taj osjećaj.

Nije Bog za đabe stvorio svoj lik na sliku i priliku čovjeka. To je nešto što i taj svemoguću svemir ipak treba poštivati. Htio on to ili ne. Inače...

Darac

Priča 3

super društvo super klopa
vruća vatra hladna soba
metar snijega topla roba
pun želudac gulaš bomba

Matija

Dankova zabava

22.07.2017.

Danko, Maja, Čarli, Tino, Sanja, Boronjek, Toni, Sanja, Darac, Robert, Anita

Evo, mali osvrt na jedan lijepi dan, kojeg ću se uvijek rado sjetiti...

Bila je subota, prava srpanjska, sunčana i vruća, upravo kakva i treba bit u to doba godine. Gerijatrijsko-pivska družina složila se da se taj dan provede u žumberačkom gorju. Nabacili na se dobru volju, napumpali tenisice i uputili se prema brdsko-planinskom masivu, s najvišim vrhom Japetićem. Na, niti sat i pol od vrha prema dole, nalazi se okrijepilište s pojilištem i hrastovom hižicom. Mojom. Neki to zovu "kućom za odmor". Ne znam zašto? Ja to zovem "kućom za umor", jer se još nikad nisam od tamo vratio, u Zagreb, odmoren.

Eee, tu smo se okupili. Nakon što smo otrali znoj s čela, nazdravili smo za početak, s rakijicom, pivicom i gemištekom. Pošto sam vidio da družina polako dolazi k sebi, odlučio sam pokazati im, odmah na početku, gdje će i na čemu, u skorije vrijeme prolijevati krv, znoj i suze...! Ne zovem ja to džabe "kućom za umor".

Opet, rakijica, pivica, gemištek. Malo uobičajenog laprdanja, pravog muškog, kao npr., tko ima veće tačke za pimpek vozit, itd... i već se nešto dimi u gori zelenoj... Je l' to Papa... ili susjedova štala...? Papa nije, ne dao Bog, Franjo je dobar.! Štala nije, jer susjedu ne puši krava.! To je roštilj stričeka Danka. Dok ženice drage u kući, čisteći, perući, režući i spravljajući salatice, prepričavaju noćne erotske snove... jebalci se družu pored roštilja. Pajcekovi pripravci se peku, dime, cvrče, kapaju, a mi smo pak žejni.! Pivica.! Uskoro smo svi sjedili za

stolom, malo manje pričali, više mljackali i pijuckali. Nakon roštilja i hampera luka, tek smo tada bili žejni. Vrijeme za pivo i gemišt.

Prilazi Toni sa simboličnom tortom i svjećicama u obliku brojeva 5 i 6... Odmah je mašta proradila, pa su svjećice nekako zamijenile redosljed, čak se isprobavalo i sa šesticom kao devetkom, naravno na prvoj poziciji. Mislim da prije dvije godine brojevi 5 i 4 ne bi bili zanimljivi. Puhanjem i gašenjem svjećica, službeno sam postao "gerijatrijček pripravnik". Iduće godine bit ću "mlađi početnik", pa "gerijatrijac početnik", zatim "junior"... dalje ne znam. Moram pitat Tonija.! Piva, gemišt.

Sad već fjaka čini svoje. Neki su malo i zalegli. Tinča, na ljuljačku. I zaspao. A da ga ne propuše ljetni povjetarac, pokrili smo ga aluminijem. Neću u detalje, jer bismo mu trebali zacrniti ime, da ga se ne prepozna.

Sunce se, lagano, spuštalo prema obroncima. Dan se primicao kraju. Jedan lijepi dan. Hvala svima koji su došli. U svakom slučaju - ne ponovilo se.! Hahaha... Šalim se.!

Danko

Klubinarika

„Baka, baka, bakalara – to je lipa stvar...“

Novu 2018. smo dočekali kod Tonija i Sanje u Rovinju. Tek što smo došli u njihovu istarsku rezidenciju, Sanja nas je dočekala za

lelinom šljivom a Toni sa friško spravljenom ribom na gradelama. I to je bio početak gošćenja raznim plemenitim ičem i pićem. Dakle u nastavku bijaše tu još svega - od lokalnog craft piva, nezaobilazne Malvazije, pa preko nezaobilazne sarme do bakalara. Dobro, i još puno drugih lipih stvari, ta Nova je.

A sad malo o spravljanju bakalara. Moj pristup bakalaru na brudet je fuzija recepta moje pokojne mame (koji mi je jednom prilikom recept poslala u Afganistan), i još dva druga recepta koje pronađoh na internetu. Sve to je još usavršeno (i dalje se usavršava) osobnom radošću kuhanja.

Koristim smrznuti bakalara koji, istinabog, ne daje onaj „gušt i šuš“ kojeg daje sušeni (pa dva dana namakani) bakalara, ali je zato meso smrznutog bakalara izdašnije i manje krto pa se samim time neugodno ne zavlači pod zube.

Prvo krećemo od spravljanja šalše. Pošto u zimu nemamo dobre i ukusne pome (rajčice, paradajza), koristimo njihove pelate i passate. Na zagrijano maslinovo ulje stavimo mješavinu usitnjenih dalmatinskih začina i dodamo nasjeckani luk kojeg propržimo. Dodamo pomine pelate i pasirani soka istog voća (ta znamo da je poma voće). Dinstamo sve to uz dodatak soli, papra i bosiljka. Nikad ne stavljam šećer u šalšu. Kada smo reducirali tj. zagustili šalšu, maknemo lonac sa vatre i dodamo par zgnječanih češanja češnjaka. Promiješamo gotovu šalšu da se češnjak fino sljubi.

Odmrznuti bakalara nasiječemo na oveće komade i lagano popržimo na maslacu i luku uz dodatak soli i papra. Svaku stranu filea bakalara popržimo otprilike jednu minutu.

Na već zgotovljenu šalšu stavljamo prvi red krumpira koji smo nasjekli na kolutiće. Nakon što smo prekrili šalšu sa kolutićima krumpira, lagano ih posolimo, a zatim na njih posložimo popržene komade bakalara sa lukom i masnoćom od prženja. Na to stavimo 3 do 4 listića lovora i po svemu tome rasprostremo par zgnječanih češanja češnjaka (moja mantra je – češnjaka nikad dosta, nek' se čuje). Sve to pokrijemo drugim (gornjim) slojem kolutića krumpira kojeg također posolimo. Preko svega toga prelijemo bar dva deci bijeloga vina (preporučujem Malvaziju), te još dodamo onoliko vode da gornji sloj krumpira bude lagano prekriven tekućinom. Povrh toga se još malo prelije maslinova ulja. Kuha se na laganoj vatri nekih 30 do 40 minuta. Nikako smjesu ne miješati (!), već tijekom kuhanja dva ili tri puta lonac lagano protresti lijevo desno. Jelo je gotovo kad je krumpir kuhan (krumpir se ne smije raspadati, neka bude zeru „al dente“). Nakon toga pustite da brudet odstoji nekih 20 do 30 minuta i servirajte ga uz salatu miješanu od potočarke i rikule te bumbite crno suho vino.

Uslast!

Grga

